

Vljudno vas vabimo na otvoritev fotografske razstave Aleša Gregoriča, ki bo v četrtek, 13. januarja 2005, ob 20. uri.

Razstavo je pripravila revija Emzin.

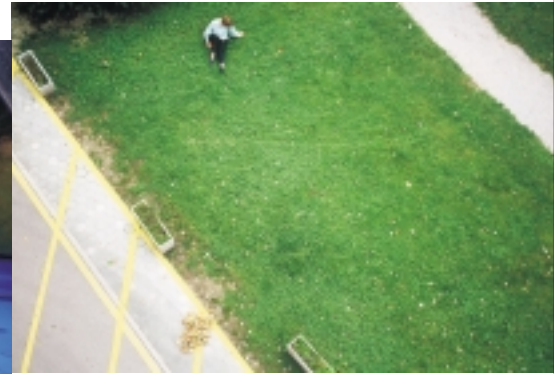
You are cordially invited to attend the photography exhibition by Aleš Gregorič. The exhibition opening will take place on Thursday, 13 January 2005 at 8 p.m.

The exhibition has been organized by Emzin – Arts Magazine.

Posebna zahvala za pomoč pri izvedbi razstave: Mestna občina Ljubljana, Oddelek za kulturo in raziskovalno dejavnost in Foto Tabor.

Special thanks for the realization of the exhibition: the City of Ljubljana, Department of Culture and Research and Foto Tabor.

Galerija Avla NLB, Trg republike 2, Ljubljana
13. januar 2005 – 4. marec 2005

Aleš Gregorič Fotografije 2002–2004

Fotografska razstava

Galerija Avla NLB

Nova Ljubljanska banka d.d., Ljubljana
Galerija Avla NLB, Trg republike 2, 1520 Ljubljana
<http://www.nlb.si/galerija>
koordinacija izvedbe razstav: Miranda Južnič, telefon: (01) 476 50 44

produkcija: revija Emzin, tisk: Tiskarna Hren

Aleš Gregorič

je rojen 25. avgusta 1966 v Ljubljani, kjer od svojega 23. leta tudi živi in ustvarja. Že zgodaj se je začel ukvarjati z video produkcijo, temu je sledilo fotografsko delovanje na področju ljubiteljske reportažne fotografije, kmalu pa je ustvaril tudi prve tematske cikle. Je samouk in nima klasične fotografske izobrazbe, ima pa

močan občutek za kompozicijo in kadriranje, tako da je s prakso in samoizobraževanjem postal odločen avtor s prepoznavnim stilom. S prvim ciklusom črno-belih aktov se je učil iskati, pravilno postavljati, loviti svetlobo in narediti smiselno, dobro fotografijo, ki bi imela svojo izrazno moč. Pri seriji črno-belih fotografij *Minljivost*,

ki vsebujejo noto pietete do vsega minljivega v živi in neživi naravi, je nadgrajeval svoj premišljen pristop do kompozicije. Istočasno se je lotil tudi portretiranja. Ko je odkril možnosti lastnega izraza prek fotografije, je začel razstavljati. Prvo samostojno razstavo je imel v galeriji Miklova hiša v Ribnici na Dolenjskem, nato so sledile še

skupinska razstava v Mariboru, Rovinju in v Ljubljani ter mnoge samostojne razstave, med drugim v ljubljanskem Cankarjevem domu in KUD France Prešeren, v Galeriji likovnih umetnosti v Slovenj Gradcu, v Fotogaleriji v Zagrebu, v mestni hiši v Dubrovniku in v Slovenskem kulturnem domu v Brisbanu v Avstraliji.

Na Mednarodni fotografski razstavi v Rovinju je leta 1997 prejel diplomo. Trikrat pa je prejel tudi nagrado na Emzinovem natečaju za Fotografijo leta: leta 1998 je osvojil tretjo, leta 2000 drugo, leta 2004 pa prvo nagrado. Čeprav mu je sprva prav črno-bela fotografija predstavljala izziv, je v zadnjih štirih letih to

mesto zavzela barvna fotografija. Ta je na nek način nadgradnja v njegovem razvoju fotografskega iskanja, saj se pri njej ukvarja predvsem s kompozicijsko režijo in z večjimi formati, da bi tako z raznolikimi sredstvi celota dobila pravo vsebinsko obliko.

Dela:

- 1. Brez naslova, 2002
- 2. Brez naslova, 2003
- 3. Brez naslova, 2004
- 4. Brez naslova, 2002

Na naslovni strani:

- 1. Brez naslova, 2002
- 2. Brez naslova, 2004 (izrez)

Na zadnji strani:

- 1. Brez naslova, 2003
- 2. Brez naslova, 2003 (izrez)

Figure v prostoru

Opusu Aleša Gregoriča *Fotografije 2002–2004* bi se bolje podal naslov *Figure v prostoru*, saj avtor z izredno natančnostjo kadrira v fotografiji bodisi osebe bodisi predmete, ki izražajo svoj *punctum*, ozadje – naravna kulisa – pa je svojevrsten *studium*, kar da celotni fotografiji močan avtorski pristop.

Fotografija se vpotegne v fotografski kader Gregoričevih posnetkov in prežema atmosfero. Skoncentrirana v ostrini, osvetlitvi in kompoziciji potuje skozi fotografijo ter se steka in razpršuje v namagnetenih kompozicijskih centrih. Kako enostavno in enotno lahko zato nenadoma postane "razumevanje " motivov ...

Poenotenje občutkov in asociacij, ki jih ti motivi vzpostavljajo, se zgodi tako rekoč pod isto streho, s skupnim imenovalcem. Kot na primer prizori, ki vzbujajo manj prijetne in nelagodne asociacije. Ti postanejo v Gregoričevih fotografijah nekako samoumevni in morda celo razumljivejši, kot se nam zdijo sicer. Še več, postanejo asociativno neobremenjujoči.

Ervin Šlauer

1.

2.

3.

4.